

Efter forslaget skal der være tale om indbringelse af en sag vedrørende fordringens eksistens eller størrelse eller en sag, som er afgørende herfor. Som eksempel på det første kan nævnes en sag vedrørende lejefast-sættelse, der indbringes for huslejenævnet. Endvidere kan nævnes Klagenævnet for Udbuds afgørelser om erstatning efter § 6, stk. 3, i lov nr. 415 af 31. maj 2000 om Klagenævnet for Udbud med senere ændringer. Som eksempel på en sag, som er afgørende for en fordrings eksistens eller størrelse, kan nævnes en klage i en skattesag vedrørende ansættelsen af indkomst eller fradrag mv. Sager, som er afgørende for en fordrings eksistens, vil desuden omfatte sager, hvorved ansvarsgrundlaget for en senere erstatningssag fastlægges.

At sagen skal være »indbragt« for en administrativ myndighed, indebærer, at det er en forudsætning, at den pågældende myndighed har kompetence til at træffe realitetsafgørelse i sagen. Endvidere er det en forudsætning, at både fordringshaveren og skyldneren har nær tilknytning til sagen, således at skyldneren må antages at kunne påregne, at myndighedens afgørelse eventuelt kan give anledning til, at fordringshaveren rejser et krav over for skyldneren. Det er derfor en betingelse for, at der sker foreløbig afbrydelse af forældelsen efter stk. 2 – i de tilfælde, hvor fordringshaveren eller skyldneren ikke er den administrative myndighed, der behandler sagen – at både fordringshaveren og skyldneren er part i sagen.

Der vil også kunne ske foreløbig afbrydelse i forhold til en person, der intervenserer i en allerede verserende administrativ sag, dog kun hvis den pågældende opnår partsstatus i sagen. Den foreløbige afbrydelse har i dette tilfælde først virkning fra interventionen.

Tillægsfristen på 1 år regnes fra den dag, da myndigheden har givet meddelelse om sin afgørelse, dvs. fra myndighedens afsendelse af denne.

I de tilfælde, hvor afgørelsen indbringes for *højere administrativ myndighed*, regnes fristen fra meddelelsen om denne myndigheds afgørelse, jf. 3. pkt.

Det er en forudsætning for at anvende denne bestemmelse, at sagen er indbragt for den højere administrative myndighed inden for den i loven fastsatte frist eller – hvis der ikke gælder en lovbestemt klagefrist – inden for rimelig tid efter afgørelsen. I tilfælde, hvor klagefristen *ikke* overholdes, regnes 1-årsfristen fra afgørelsen i første instans, jf. § 21, stk. 2, 1. pkt. Hvis kravets eksistens og størrelse er bindende fastslået ved førsteinstansafgørelsen, er der herved etableret et særligt retsgrundlag, jf. lovforslagets § 5, således at der løber en ny frist på 10 år fra afgørelsen.

Den fristafbrydende virkning vil bestå under behandlingen for den højere administrative myndighed

for en skyldner eller fordringshaver, der har været part i sagen under behandlingen ved den første administrative myndighed, men som ikke fortsat er part under behandlingen for den højere administrative myndighed.

Spørgsmålet om, hvad der skal til for at opfylde betingelsen »inden for rimelig tid« i de tilfælde, hvor der ikke er fastsat en bestemt klagefrist, vil bero på de konkrete omstændigheder. Hvis indbringelsen sker inden for et par måneder efter afgørelsen, må den fristafbrydende virkning af den oprindelige indbringelse af sagen dog i hvert fald antages at være bevaret.

Det foreslås, at reglen i 3. pkt. tillige skal gælde, hvis sagen indbringes for *Folketingets Ombudsmand*, idet 1-årsfristen i disse tilfælde skal regnes fra meddelelsen om ombudsmandens udtalelse. Bestemmelsen kan kun påberåbes i det omfang, Ombudsmandens udtalelse kan få betydning for fordringens eksistens eller omfang, f.eks. fordi udtalelsen kan få betydning for bedømmelsen af gyldigheden af en administrativ afgørelse.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.3.2.3 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til stk. 3

Af § 16, stk. 1, følger, at indbringelsen for et klage eller ankenævn afbryder forældelsen, uden at der gælder yderligere betingelser herfor, hvis der er tale om, at afgørelsen fastslår fordringens eksistens og størrelse og bliver bindende, fordi indklagede ikke – hvor vedtægten indeholder bestemmelse om en sådan ordning – rettidigt afgiver erklæring om ikke at ville være bundet, eller fordi indklagede har tilsluttet sig et nævn, hvis vedtægter indebærer, at medlemmerne er forpligtet til at efterleve nævnets afgørelser.

For så vidt angår andre tilfælde, dvs. hvor afgørelsen – således som det ofte vil være tilfældet – ikke er bindende for parterne, eller ikke fastslår kravets eksistens og størrelse, foreslås i stk. 3, at indbringelsen af en tvist for et privat klagenævn, ankenævn eller lignende skal have virkning som en foreløbig afbrydelse, således at indbringelsen skal følges op inden 1 år efter nævnets afgørelse.

Bestemmelsen omfatter alle typer af klagenævn, og det er således uden betydning, om nævnet er godkendt efter forbrugerklage-loven, og om der er mulighed for at gå til domstolene, mens klagesagen verserer. Reglen gælder også i relation til den indklagede virksomheds eventuelle krav. Det bemærkes, at Forbrugerklagenævnet vil være omfattet af stk. 2 om indbringelse for en administrativ myndighed.